

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

wpłynęło dn. 2.04.2010
nr 1785 podpis.....

Warszawa, 2 lutego 2010 r.

SECRETARIA
Biura Prac Senackich
wpłynęło dn. 06.04.10, zał.....
nr 2315 podpis.....

DSP-I-0700-2/10

Dotyczy BPS/DSK-043-2437/10

BM-1-0700-43/10/5

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Marka Trzczińskiego złożone podczas 48 posiedzenia Senatu RP w dniu 4 lutego 2010 r., a przesłane przy piśmie Wicemarszałka Senatu z dnia 16 lutego 2010 r., uprzejmie informuję, co następuje:

Podstawę oświadczenia Pana Senatora Marka Trzczińskiego stanowi sprawa Pani Ewy S., rozpoznana przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi

Dochodzenie w tej sprawie nie było wszczęte i prowadzone przez Prokuraturę lub Policję, lecz przez Urząd Kontroli Skarbowej w Łodzi, który nie podlega nadzorowi Ministra Sprawiedliwości, ale nadzorowi Ministra Finansów, tak samo jak wszystkie pozostałe urzędy kontroli skarbowej. Stąd też w zakresie działań podejmowanych przez te urzędy kompetentny do udzielenia odpowiedzi jest Minister Finansów.

Urząd Kontroli Skarbowej w Łodzi jako oskarżyciel publiczny zarzucił Ewie S. popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 62 § 5 w zw. z art. 62 § 4 Kodeksu karnego skarbowego polegającego na tym, że jako sprzedawca w kiosku należącym do Sławomira J., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą FHU Sławex, w dniu 21 października 2008 r. w Łodzi przy ul. Przybyszewskiego 30, dokonała sprzedaży detalicznej z pominięciem kasy rejestrującej, czym naruszyła przepis art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, 535 poz. ze zm.). Przepis art. 62 § 4 k.k.s. określa przestępstwo skarbowe polegające na tym, że jego sprawca wbrew przepisom ustawy dokona sprzedaży z pominięciem kasy rejestrującej albo nie wyda dokumentu z kasy rejestrującej,

stwierdzającego dokonanie sprzedaży. Zgodnie zaś z art. 62 §5 k.k.s. w wypadku mniejszej wagi czyn taki stanowi wykroczenie. W doktrynie uważa się, że wypadek mniejszej wagi stanowi czyn o znamionach typu podstawowego z przewagą elementów łagodzących o charakterze podmiotowo –przedmiotowym (por. R. Stefański, *Okoliczności uzasadniające przyjęcie wypadku mniejszej wagi*, *PiPr* 1996, nr 12, s. 125 in.). Zatem w świetle Kodeksu karnego skarbowego wykroczenie z art. 62 §5 k.k.s. w zw. z art. 62 §4 k.k.s. popełnia każda osoba, która wbrew przepisom ustawy, dokona sprzedaży z pominięciem kasy rejestrującej albo nie wyda dokumentu z kasy rejestracyjnej, stwierdzającego dokonanie sprzedaży. Jest to wykroczenie skarbowe o charakterze formalnym, do którego znamion nie należy wartość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej. W przypadku tego wykroczenia nie chodzi o karalność uszczuplenia należności publicznoprawnej, lecz o naruszenie prawnego obowiązku ewidencjonowania obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących. Dla bytu tego czynu zabronionego nie ma zatem żadnego znaczenia, jaka była wartość dokonanej transakcji czy usługi, ani też wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej. Zmiana tych znamion, tak jak każda zmiana przepisów prawa możliwa jest jedynie w drodze stosownej inicjatywy legislacyjnej. Organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są do stosowania obowiązującego prawa. Zgodnie z zasadą skargowości wyrażoną w art. 14 §1 Kodeksu postępowania karnego sąd jest obowiązany do wszczęcia postępowania sądowego w przypadku wniesienia skargi przez uprawnionego oskarżyciela. Oczywiście w każdym przypadku sąd dokonuje oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu biorąc pod uwagę okoliczności związane ściśle ze stroną podmiotową i przedmiotową konkretnego czynu. Sądy obu instancji orzekające w sprawie, w pisemnych motywach wyroków bardzo dokładnie i wyczerpująco uzasadniły swoje stanowisko, w tym dokonały starannej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, wskazując przyczyny dla których uznały, że czyn obwinionej oznacza się większym niż znikomy stopniem społecznej szkodliwości. Są to merytoryczne orzeczenia sądów, przy wydawaniu których, zgodnie z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, sędziowie są niezawisli i podlegają tylko ustawom. Oznacza to, że sędziowie podejmują swoje rozstrzygnięcia w sposób niezawisły, działając w oparciu o prawo i zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem. Oznacza to również niedopuszczalność wywierania nacisku na sędziego w zakresie wydawanych przez niego orzeczeń. Stąd też art. 39

ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) stanowi, że czynności nadzorcze Ministra Sprawiedliwości nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli, a więc w treść wyroków i postanowień, których prawidłowość może być badana wyłącznie w trybie przewidzianym w Kodeksie postępowania karnego. W przedmiotowej sprawie wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi poddany został, zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania karnego, kontroli instancyjnej przez Sąd Okręgowy w Łodzi, który ten wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację Ewy S. za oczywiście bezzasadną. Minister Sprawiedliwości, w ramach sprawowanego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów, nie jest uprawniony do dokonywania oceny orzeczeń sądowych. W granicach nadzoru została natomiast dokonana ocena sprawności postępowania sądowego. Akt oskarżenia wpłynął w tej sprawie w dniu 16 grudnia 2008 r., a w dniu 11 lutego 2009 r. został wydany wyrok nakazowy, od którego obwiniona, Pani Ewa S. w dniu 23 lutego 2009 r. wniosła sprzeciw. Następnie sąd I instancji rozpoznał sprawę na dwóch terminach rozprawy 27 kwietnia i 23 czerwca 2009 r. i wydał wyrok. Od tego wyroku została złożona przez Panią Ewę S. apelacja, która wpłynęła do sądu w dniu 30 lipca 2009 r. Po otrzymaniu przez sąd potwierdzenia odbioru zawiadomień o przyjęciu apelacji, akta tej sprawy niezwłocznie, w dniu 20 sierpnia 2009 r. zostały przekazane do Sądu Okręgowego w Łodzi, który na dzień 28 października 2009 r. wyznaczył termin rozprawy apelacyjnej i w tym dniu wydał wyrok. Wyrok ten jest prawomocny. Mając na uwadze wskazane okoliczności, sprawność postępowania w przedmiotowej sprawie nie budzi zastrzeżeń.

Akta tej sprawy aktualnie badane są przez Rzecznika Praw Obywatelskich.

Ponadto uprzejmie informuję, że oświadczenie Pana Senatora zostało, stosownie do rygorów wynikających z przepisu art. 521 Kodeksu postępowania karnego, przesłane do Biura Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej w celu zbadania czy istnieją warunki do wniesienia kasacji.

2 *powołaniem*

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Piotr Kluz
Piotr Kluz
PODSEKRETARZ STANU